

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΕΦΗΕΥΧΑΖΩΝ

Θεοῦ Τό ἄπιν θέλημα Ἰενέσθω!
 Ἐἶσι χάραξε Ἰὴν κατὰ Θεὸν ζῶντων
 Ὁλος ἀφιερωθεὶς εἶν Ἐκκλησίαν,
 Κλῆσιν ὀσίαν ἀρμόσας μετ Ἰὴν κλίσιν.
 Λότους ἤκουσε ἀπὸ Τὸν Ἀἰτουσίπινον,
 Ἦσαν ὁ «ἡτῶσῆμος μαθητῆς» Του,
 Τὸν διαδέχθηκε μάλιστᾶ εἶδὸν θρόνον
 Ὁλως ἀνελωσίως ἢ καὶ παραδόξως.
 Σῆμεῖον πάντως θελήματος Τοῦ Θεοῦ.

Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἐορδαίας Σῆμα,
 Λαοσπρόβλητον ἔπισκόπων συνοδεύει.
 Ὡς ἀπὸ χρόνια ἔτοιμος, ποιμαίνει,
 Ρίχνει πλούσιον τὸν σπόρον Θεοῦ λόγου,
 Ἐρουρτεῖ, χειροτονεῖ, εἰκαινίζει
 Νασούς, ἔξομολοτεῖ, εἰπρίζει νέους.
 Ἦ ἀλῶσῆ πρὸς ὄλους, εἶναι πῆλῆτα
 Συτῆχῶρεσις καὶ ἀκατὰκρίτον πάντα.

Ἐνα πρόσωπο χαρούμενο καὶ πρᾶο,
 Φωτίζει εἶδους πωσίτους οὐράνιον δρόμον,
 Ἦσύχως, ἀθορύβως καὶ ὀρθοδόξως.
 Στέρπει ἰὰ τῆς Μονῆς ὑπερβαλλόντως.
 Ὑδῆρα ἔρχεται ἢ «Δωδεκάτι»!
 Χαρὰ εἶδὸν πονὸν ἔτοιμος Ἰὴν περιμένει!
 Αὐτὸ εἶναι εἰπουρο εἶπὶ τὸ κάνει.
 Ζῆθι, Πατέρα μας, Τοῦ Θεοῦ τὸν χρόνον,
 Ὡς σοφὸς ἀλείψης πνευματικῶν τέκνων.
 Νῦν αἰπῶμεν συλλῶμῆν καὶ εὐλοῖαν.

Δημήτριος Πέτρον Ρίζος ἐκ Μελίτης.
 Δύο χιλιάδες εἴκοσι καὶ τρεῖς.
 Σὲ δωδεκασύλλαβο ἄτεγχο στίχο
 παροξυνόμενο με ἀκροστιχίδα.

ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΕΣ

rizospdim@gmail.com

ΕΤΟΣ 34ο

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2023

ΑΡ. Φ. 379

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Π. ΡΙΖΟΣ – ΠΑΝΟΣΟΠΟΥΛΟΥ 6 – 53100 ΦΛΩΡΙΝΑ - GREECE

ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ

Ἀποχαιρετιστήρια Ἐγκύκλιος

Με βαθύτατη συγκίνηση, με πνευματική χαρά καὶ με εὐγνωμοσύνη στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ, σᾶς ἀπευθύνω τὴν τελευταία ποιμαντική ἐγκύκλιό μου. Ὅπως γνωρίζετε, κατέθεσα τὴν παραίτησή μου ἀπὸ τὰ ποιμαντικά καθήκοντά μου, στὴν Ἱερά Σύνοδο, ἡ ὁποία ἐγίνε ἀποδεκτὴ καὶ ἐτσι ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἀποσύρομαι ἐκ τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων μου στὴν Ἱερά ἡσυχία τοῦ κελλιοῦ μου.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὴν ἀπόφασή μου αὐτὴ ἔλαβα μετὰ ἀπὸ πολὺμυνο ἐκτενὴ προσευχή. Συνηθίζω πρὶν ἀπὸ σημαντικές ἀποφάσεις τῆς ζωῆς μου νὰ προσεύχομαι στὸν Κύριο νὰ δεῖξει τὸ θέλημά Του. Τοῦτο ἐγίνε καὶ τώρα. Προσευχήθηκα πολὺ, με ἀγωνία καὶ πόνο πολλές φορές. Δέν εἶναι εὐκόλο ὁ πατέρας νὰ ἀποχωρίζεται τὰ τέκνα, οὔτε ὁ ποιμένας τὸ ποῖμνιο. Ὁ σύνδεσμος βαθύς, ἡ σχέση ἱερή, ἡ ἀγάπη ἁγία. Ὅμως ἔβλεπα τὸ γῆρας νὰ με κυκλώνει καὶ νὰ μοῦ στερεῖ τὴ δυνατότητα νὰ διακονῶ τὸ ποῖμνιο. Ἐνιωθα τίς σωματικές δυνάμεις μου νὰ με ἐγκαταλείπουν. Ἐφτασα στὸ σημεῖο νὰ μὴ μπορῶ νὰ λειτουργῶ. Ἡ εὐθύνη μου ἐναντι τοῦ Θεοῦ, πού με κατέστησε ποιμένα σας, ἀλλὰ καὶ ἐναντι σας, βάρυνη πολὺ στὴν καρδιά μου. Ἡ σκέψη ὅτι με τὴν παραμονή μου στὸν θρόνο ἴσως νὰ ἀδικούσα τὴν τοπική μας Ἐκκλησία με συνέθλιβε. Γι' αὐτὸ, τὴν ἀγωνία μετέβαλα σὲ προσευχή καὶ τὸν πόνο σὲ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Κύριο. Καὶ ὁ Κύριος μοῦ ἀπάντησε. Με διαφόρους τρόπους μοῦ ὑπέδειξε τὴν ὁδὸ, τὴν ὁποία ὀφείλω νὰ βαδίσω ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς. Τότε εἶπα καθ' ἑαυτόν: «τὰ κατ' ἐμὲ τέλος ἐχε». Με χαρὰ δέχτηκα τὸ θέλημά Του, με εἰρήνη καὶ με ἀγαθὴ συνείδηση ὑπέγραψα τὴν παραίτησή μου, δοξολογικά καὶ εὐχαριστιακά ζῶ τὰ θαυμασιά Του.

Στὴν τελευταία δι' ἐγκυκλίου ἐπικοινωνία μας ἐπιθυμῶ νὰ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου καὶ νὰ σᾶς φανερώσω πράγματα τὰ ὁποία τὴν συνεχῶν.

Ἐέλω νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ, ἀγαπητοὶ μου Φλωρινιώτες, Πρεσπιῶτες, Ἀμυνταιῶτες καὶ Πτολεμαϊδεῖς, ὅτι στὰ πενήντα ἐξὶ χρόνια πού ὁ Κύριος με ἀξίωσε νὰ σᾶς διακονῶ, τόσο ὡς πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως, ὅσο καὶ ὡς ἐπίσκοπός σας, σᾶς ἀγάπησα ὑπερβαλλόντως. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς διακόνησα με πιστότητα, αὐταπάρνηση καὶ αὐτοθυσία. Ἐσεῖς γίνετε ἡ οἰκογένειά μου, ἐσεῖς τὰ παιδιά καὶ οἱ ἀδελφοί μου, ἐσεῖς τὸ κατὰ Θεὸν καύχημά μου. Σπανίως ἀπουσίασα ἀπὸ τὴ Μητρόπολη καὶ τοῦτο γιατί δέν ἤθελα νὰ σᾶς ἀποχωριστῶ, ἔστω καὶ προσωρινά. Τούς περισσότερους σᾶς ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὰ πρόσωπα, σᾶς προσφωνῶ με τὰ ὀνόματά σας, παραβρέθηκα στίς χαρές καὶ στίς λύπες σας, συμμετεῖχα στοὺς ἀγῶνες σας, συνέπασχα με τίς ἀγωνίες σας. Περίοδευσα πλειστάκις τίς ἐνορίες μας, ἔσπειρα ἀφειδῶς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στίς καρδιές σας, ἄκουσα ἀμέτρητες ὥρες, με πατρικὴ

ἀγάπη και κατανόηση, τίς ἀμαρτίες σας, λειτούργησα ἄπειρες φορές στά Θυσιαστήρια τῶν Ναῶν τῶν ἐνοριῶν μας, πολλές φορές μέ ἐπικίνδυνες συνθήκες, μέ χιόνια πολλά, μέ κρύο πού ξεπερνοῦσε τούς -25°C, σέ δρόμους ἐπικίνδυνους, περσοπορώντας ὄρες πολλές, μέσα στόν καύσωνα και στό ψῦχος, ἀπειλούμενος ἀπό ἄγρια ζῶα.

Ἀλλά και σάν ἐπίσκοπός σας, δέν ἄλλαξα οὔτε τόν τρόπο ζωῆς μου, οὔτε και τόν τρόπο διακονίας μου. Περιοδεύσα πλειστάκις τήν Μητρόπολή μας, ἀπό Πρεσπῶν, ἕως Γραμματικῶν και ἀπό Νίκης, ἕως Μαυροπηγῆς, ἀξιώθηκα ἀπό τόν Θεό νά τελέσω δεκάδες κούρες και χειροτονίες ἀξίων μοναχῶν και κληρικῶν, θέσαμε θεμελίους λίθους σέ Ἱερούς Ναούς και Μοναστήρια, τούς ὁποίους και ἐγκαινιάσαμε, ἐκ βάθρων ἀνακαινίσαμε τό Μητροπολιτικό Μέγαρο, τίς Ἐκκλησιαστικές Κατασκευές, τό Ἐκκλησιαστικό Γηροκομεῖο, δημιουργήσαμε δομές γιά τή νεότητα, τήν οἰκογένεια, τίς κακοποιημένες γυναῖκες.

«Ἀργυρίου ἢ χρυσίου οὐκ ἐπεθύμησα» (Πρξ. 20,33). Φτωχός εἰσηλθα στό εὐλογημένο ράσο, πάμπτωχος ἀναχωρῶ ἀπό τή δημοσία δράση. «Ὅλα γιά τή δόξα τοῦ Χριστοῦ». Αὐτό ἦταν τό σύνθημά μας. Τό σύνθημα μέ τό ὅποιο μᾶς γαλούχησε ὁ κοινός πνευματικός πατέρας μας, ὁ ἅγιος ἐπίσκοπός μας Αὐγουστίνος, στόν ὁποῖο μετά Θεόν ὀφείλω τά πάντα, και στοῦ ὁποῖου τόν βαρῦ κόπο εἰσηλθα, ἐδῶ στήν Ἱερά Μητρόπολή μας. Μέ αὐτό τό σύνθημα πορευτήκαμε, τόσο ἐγώ, ὅσο και οἱ πολῦτοι συνεργάτες μου, κληρικοί και λαϊκοί, τούς ὁποίους και ἀπό αὐτή τή θέση θερμά τούς εὐχαριστῶ και πατρικά εὐλογῶ. Και μέ αὐτό τό σύνθημα ἐργαστήκαμε και συνεργαστήκαμε τά εικοσιτέσσερα αὐτά χρόνια. Σίγουρα στά χρόνια αὐτά τῆς ποιμαντορίας μου ἔγιναν και λάθη, δημιουργήθησαν παραπικρασμοί, πόνοι, θλίψεις, διχοστασίες, παρετηρήθησαν ἐλλείψεις. Τούτη τήν ἱερῆ ὥρα δέν ἐπιθυμῶ νά δικάσω ἢ νά ἀναζητήσω τόν φταίχτη. Τούτη τήν φοβερῆ γιά τήν ταπεινότητά μου στιγμή τό μόνο πού ποθῶ εἶναι νά συγχωρήσω τούς πάντας, ἀλλά και νά ζητήσω συγγνώμη ἀπό τούς πάντας. Γι' αὐτό ζητῶ ἀπό ὅλους σας συγχώρεση, γιά τίς ἐλλείψεις και τά σφάλματά μου, ὅπως παρέχω και σέ ὅλους σας συγχώρεση μέσα ἀπό τήν καρδιά μου. Ἄλλωστε σέ ὅλη μου τήν πορεία μέσα στήν Ἐκκλησία αὐτό προσπάθησα νά ἐμπνεύσω: **Ἀκατάκριτο-Συγχώρεση-Ἀγάπη**. Γι' αὐτό τό τρίπτυχο, σᾶς παρακαλῶ, νά ἐργαστεῖτε πνευματικῶς, οὕτως ὥστε νά τό λάβετε ὡς δωρεά ἐκ τοῦ Θεοῦ. Ἐργάστηκα ἐπίσης ἔμπονα και γιά τή διατήρηση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητάς μας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στή Μητρόπολή μας ἀρκετές φορές δοκιμάστηκε ἡ ἐκκλησιαστική ἐνότητά μας. Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι γιά νά διατηρηθεῖ αὐτή ἡ ἐνότητά μας και ἀμέτρητες ὄρες προσευχήθηκα και πολύ ὑπομονή ἔκανα και ταπεινώθηκα και πόνεσα και ἔκλαψα. Δοξασμένο νά εἶναι τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μας, διότι, παρ' ὅτι διήλθαμε διά πυρός και ὕδατος πάντοτε μᾶς ἐξήγαγε εἰς ἀναψυχήν. Ἀναχωρώντας ἐκ τοῦ θρόνου, σᾶς παρακαλῶ θερμά ὅλους, νά διατηρήσετε τήν ἐνότητα τῆς πίστεως και τήν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Μείνετε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὀρθοτομοῦντες. «Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, μου, στό ὄνομα και ἐξ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά εἴστε ὅλοι ὁμόφρονι και νά λέγετε, σάν ἀπό μία καρδιά, τήν ἴδια ὁμολογία τῆς πίστεως και νά μήν ὑπάρχουν μεταξύ σας σχίσματα και διαίρεσεις, ἀλλά νά εἴστε συγκρατημένοι, κατηρτισμένοι και ἐνωμένοι μεταξύ σας, μέ τό ἴδιο φρόνημα και τήν ἴδια γνώμη» (Α' Κορ. 1,10).

Στό πλαίσιο αὐτό, σᾶς παρακαλῶ, τό νέο μας ἐπίσκοπο, τόν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία μας θά ἐκλέξει και θά ἀποστείλει, νά ὑποδεχθοῦμε, μέ ἀγάπη και σεβασμό ἀποδίδοντάς του τήν τιμή, τήν ὁποία ὄρισαν οἱ κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων. Αὐτός θά εἶναι πλέον τό ὄρατό σημεῖο τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητός μας. Αὐτός θά εἶναι ὁ νέος πατέρας και ποιμένας μας, ὁ κυβερνήτης τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐπίσης, σᾶς παρακαλῶ, νά μείνετε

πιστοί και ἀφοσιωμένοι στήν γαλανόλευκη πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα, στήν γλυκυτάτη Μακεδονία μας, στόν αἱματοβαμμένο τόπο μας. Κλείστε τά αὐτιά σας σέ κάθε εἶδους προπαγάνδα και ἀνοίξτε τήν καρδιά σας μόνον στόν Χριστό και στήν Ἑλλάδα. Παράλληλα, διεκδικεῖστε ἕνα καλύτερο μέλλον γιά τά παιδιά μας. Ὡς ἀκρίτες τῆς πατρίδος ἀπαιτεῖστε τά δίκαιά σας. Δέν εἴμαστε δευτέρας κατηγορίας Ἑλληνες. Εἴμαστε Ἑλληνες Ἀκρίτες Μακεδόνες και αὐτό εἶναι τιμή και ὄχι ποινή.

Ἀδελφοί μου, παιδιά μου πνευματικά, Καθώς οἱ ἡμέρες τῆς διαπομπάνσεως τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεός μας, ὑπό τῆς ταπεινότητός μου, ἐξαντλοῦνται στρέφω τήν σκέψη μου πρὸς τό παρελθόν μέ εὐχαριστία στόν Θεό, στό παρόν μέ δοξολογία και στό μέλλον μέ ἐλπίδα πρὸς Αὐτόν. Σέ Αὐτόν πού ἀπό τή νεότητά μου μέ κάλεσε στή διακονία τοῦ Εὐαγγελίου. Σέ Αὐτόν, ὁ Ὅποιος μοῦ χάρισε ὁδηγὸ ἀπλανῆ, και μέ κατέστησε ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, οἰκονόμο τῶν Μυστηρίων Του, ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας Του. Σέ αὐτόν πού εἶναι τό πᾶν τῆς ζωῆς μου. Σέ Αὐτόν, στόν Ὅποιον πρέπει πᾶσα δόξα, τιμή και προσκύνσεις, ἕως τῆς τελευταίας πνοῆς μου. Και μετά τόν Θεό στρέφω τήν σκέψη μου σέ αὐτόν πού ἔγινε τό ὄργανο τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία μου, στόν ἀειμνηστο κοινὸ Πατέρα και Γέροντά μας, Μητροπολίτη κυρὸ Αὐγουστίνου. Νοερῶς τοῦ βάζω μετάνοια και τοῦ καταθέτω τήν ἰσόβια εὐγνωμοσύνη μου, ἐκεῖ στόν παράδεισο, στόν ὁποῖον εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι. Τόν παρακαλῶ νά δέεται ὑπὲρ τοῦ πληρώματος τῆς Μητροπόλεως πού τόσο ἀγάπησε, τοῦ ταπεινοῦ ἀμέσου διαδόχου του, ἀλλά και τοῦ νέου ἐπισκόπου πού θά ἔρθει. Στρέφω, τέλος, τήν σκέψη μου και πρὸς ἐσᾶς, τόν ἱερό κληρὸ, τίς μοναστικές και ἱεραποστολικές Ἀδελφότητες, τούς ἐντιμους ἄρχοντες και τόν πιστό και εὐσεβῆ λαὸ τῆς Μητροπόλεός μας μέ αἰσθήματα βαθιάς εὐχαριστίας και πατρικῆς ἀγάπης. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά ὅλους σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί χωρὶς ἐσᾶς δέν θά γινόταν τό ἔργο, τό ὁποῖο – Χάριτι Θεοῦ – ἐπιτελέσαμε στή Μητρόπολή μας. Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τήν εὐσεβείά σας, τήν ἐκκλησιαστική ποιότητά σας, τό γενναῖο φρόνημά σας, τό ἑλληνορθόδοξο ἦθος σας, τήν εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος σας, τή σεμνότητα τῶν τρόπων σας, τή ἐντιμότητα τῶν λόγων σας. Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί μέ κάνατε νά χαρῶ γιά τήν, κατά Χριστόν, πρόοδο σας, νά καυχηθῶ γιά τό φρόνημά σας, νά δακρῶσω μέ τήν ἐπιτυχή ἔκβαση τῶν ἀγῶνων σας. Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί μέ ἀγαπήσατε ἀληθινά, μέ σεβαστήκατε οὐκ ἄν, μέ τιμήσατε ἐγκάρδια, μοῦ ἀποδώσατε, παρά τήν ἀναξιοτήτά μου, τήν ὀφειλομένη τιμή.

Ταπεινά, σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι κανέναν δέν θά λησμονήσω στίς προσευχές μου. Εἶστε ἡ πνευματικὴ οἰκογένειά μου και αὐτό δέν θά ἀλλάξει ποτέ. Ἄλλωστε, θά σᾶς περιμένω πάντα στό τόπο πού διαμένω ἐδῶ και εἴκοσι χρόνια, στό κελλάκι μου, πού βρίσκεται δίπλα ἀπό τήν Ἀδελφότητα τῆς Ἁγίας Μακρίνας. Ὅσο οἱ σωματικές δυνάμεις μου τό ἐπιτρέπουν, ἡ πόρτα μου θα εἶναι πάντοτε ἀνοιχτή γιά ὅλους σας. Θά χαίρομαι νά σᾶς βλέπω, νά σᾶς ἀκούω, νά σᾶς συναναστρέφομαι. Κλείνοντας τήν τελευταία ἀποχαιρετιστήριο ἐγκύκλιό μου, ὑψώνω τά γερωντικά πατρικά χέρια μου και εὐλογῶ ὅλους σας, ἕναν ἕναν και μία μία ξέχωρα. Σᾶς εὐλογῶ μέ τήν ἐλπίδα τῆς ἐν Χριστῷ συνοδοιπορίας.

Εὐχεστε, παρακαλῶ, νά ἔχω τέλη ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά και νά δώσω καλή ἀπολογία στόν Ἰησοῦ μας κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Εὐχεστε, ὅπως, μέσα στήν ἡσυχία τοῦ κελλίου μου, εὐρῶ ἔλεον και χάριν παρά τοῦ ἀγνοηθέντος Χριστοῦ.

Ἀσπάζομαι ἅπαντας ἐν φιλήματι Ἁγίῳ. «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μεθ' ἡμῶν και ἡ ἀγάπη μου μετά πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἀμήν» (Α' Κορ. 16, 23-24).

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης ἀπάντων ὑμῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

**† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἐορδαίας
ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**